

των άκτων της Σαρδηνίας υπό τον Νικόλαον Πιζάνην, προσέβαλεν εκ των όπισθεν τον Δόριαν και τον ήναγκασε ν' άπομακρυνθη κατά τι της Βενετίας, φοβηθέντα μή, άν εξηκολούθει περισσότερο την πολιτοκίαν, δέν εύρισκεν έπειτα την υποχώρησιν έλευθέραν, τό εύτυχές τούτο συμβάν έθεωρήθη ως οίωνός άγγέλων την μεταβολήν των πραγμάτων υπό την διοίκησιν του νέου άρχοντος. Δώδεκα Γερουσιασταί εξέλεγησαν όπως μεταβώσιν εις Βερόνην και τον προύπαντήσωσι, περιβήλωσι δ' άμα αυτόν με την πορφύραν την δουκικην. Δεκαπέντε δέ δημόσιοι γόνδολοι έστάλησαν προς συνάντησιν και συνοδίαν του φέροντος αυτόν πλοίου μέχρι του σημείου, εν φ έμελλε να καταλίπη αυτό επιβάντων της επί τούτη ώρισμένης επισήμου ναυαρχίδος της Δημοκρατίας του Βουκερταύρου

Την έσπέραν της 3 Οκτωβρίου 1354 καθ' ην ώραν ο άρχων της Δημοκρατίας έδέχετο επί του Βουκερταύρου τή σέβη των Εύγενών και των Πατρικίων, πτωχός τις νεκρός ναυτικός κατέκειτο οικτρώς, ρακένδυτος, επί του πρό του δουκικού άνακτόρου λιθοστρώτου. Παρά την κατάδηλον αύτου πείναν, ή λευκότης του προσώπου του και ή λεπτότης των χειρών του ένέφρινον έν τούτοις ότι δέν είχε τίποτε κοινόν προς τον δόλον. Υπό την ισχύτητα και την άθυμϊαν της μορφής του, διεκρίνε τις τό εύγενές αύτης. Κόμη μέλαινα και βοστρυχωμένη περιέβαλλε τό φοειδές πρόσωπόν του, ούτινος τά πλήρη χάριτος χαρακτηριστικά άνήγγελλον εις τον παρατηρητήν ότι ο δυστυχής ούτος ύφίστατο την καταδουμένην είμαρμένην σκληράς, ής δέν ήτο άξιος

Στηρίζων τό μέτωπόν του επί της δεξιās χειρός παρεστήρει βεθυμισμένος εις μεγαλύτερον ρευμασμόν τον όριζοντα, ένφ ο άριστέρος του βραχίον, όστις έκρέματο κατά μήκος του σώματός του, ήτο περιτετυλιγμένος δια χονδρών και αίματοφύρτων επιδέσμων.

Ητο ή ώρα, καθ' ην έπκυνεν ή εργασία του λαού και οι κεκοπιακότες ναύται και λεμβούχοι της επιβαλασσίου πόλεως είχαν ήδη απέλθη εις τάς έστίας των, όπου τους άνέμενε γηραιά μήτηρ ή καλή άδελφή ή προσφιλής έρωμένη και σύζυγος. Μόνος ο ταλαιπώρος νέος ο έξηπλωμένος επί του λιθοστρώτου δέν είχε κανένα τον άναμένοντα την επιστροφήν του. Και έμενεν έκεί, κκτηφής και τεθλιμμένος, ότε αίρνιδίως φωνή λεπτή και θλιβερά ήκούσθη πλησίον του καλούσα αυτόν δια του όνόματός του :

— Αντώνιε ! Αντώνιε !

Ο Αντώνιος ήγειρε μετά δυσκολίας την κεφαλήν και στρέφων μετά κόπου τό άνήσυχον βλέμμα του προς τό μέρος άφ' ου ήρχετο ή φωνή άπεκριθή μετά θλίψως :

— Ποιος είναι τίς με ζητεί; Είπε άρά γε όν τι τόσω εύπλαγχνον, ώστε να με ρίψη εις την θάλασσαν πριν με εύρη ο θάνατος έλευσίνω; έξηπλωμένος επί του λιθοστρώτου τούτου ;

— Μικρέ τρελλέ, άγαπημένη μικρέ τρελλέ, θέλεις να άποθάνη; καθ' ην στιγμήν σου έρχεται ή εύτυχία; Βλέπεις εκεί κάτω, εις τό βάθος του όρίζοντος των διωρύγων, τά χρυσούμενα υπό του δύντος ήλίου κύματα; Είνε τό προμήνυμα ή λάμψις αύτη της Τύχης, ήτις τέ επισκέπτεται... Θάρρος, Αντώνιε! Η πείνα έξαντλεί τάς δυνάμεις σου πρέπει να φάγης, παιδί μου, να φάγης και να πίες δια ν' αναλάβης θάρρος και να ζήσης!...

Τό όν, όπερ όμίλει ούτως, ήτο γιατί τις έλεεινή, ήτις έσύροτο στηριζομένη επί βρακτηρίας, άνεγνώρισε δ' άμέσως αύτην ο Αντώνιος. Επαΐτις τρελλή κατά τό ήμισυ, την είχε συναντήση πολλάκις πρό του μοναστηρίου των Φραγκισκανών, έμπροσθεν της θύρας του όποιου έξήτει τό έλεος των διαβατών, προς ους άντι των κερατιών, άτινα τή έρριπτον, παρείχεν εις άντάλλαγμα ειρωνικην τινα συμβουλήν ή παρὰδούζόν τινα προφητείαν.

— Αφίσε με ήσυχον, μαχίσινα, άπήντησεν ο Αντώνιος. Τι σ' ενδιαφέρει άν ή πείνα μου έρριψεν επί του λιθοστρώτου τούτου, άφ' όπου ή πληγή του βραχιόνος μου μ' έμποδίζει να έργασθώ; Τόσω καλλίτερα δια σέ άν έχης τό στομάχι σου γεμάτο. Εγώ ματαιώς έξήτησα από τους Φραγκισκανούς ένα πιάτο σούπα. Είχα φθάση άργά, ή ώρα της δικνομής είχε περάση και οι άγιοι πατέρες μ' έστειλαν να συγγευματίσω με τον διάβολον. Αφίσε με να άποθάνω ήσυχος!

— Χί! χί! χί!, έγέλασεν ή γραΐα, άκουθώσα τον πώγωνά της επί της ράβδου της. Διατί θέλεις να άποθάνης ως σκύλος, επειδή δέν εύρες έν κόκαλον να ροκανίσης άπόψε; Και διατί κατομεταχειρίζεσαι μίαν γραΐαν ή όποία σου προαναγγέλλει την εύτυχίαν; Νά, υίέ μου, πάρε και φάγε αυτά τά ξηρά ψαράκια που σου ήγόρασα πρό ολίγου, μαζί με αυτό τό φρέσκο ψωμί και με ένα μπουκάλι της καλλιτέρας λεμονάδας που έπιες εις την ζωήν σου. Φάγε και πίες ως άνθρωπος και έπειτα θα εύρωμεν και μέσα εις τό σακκούλι μου κανένα θαυματουργόν βότανον δια την θεραπείαν της πληγής σου.

Και ή γηραιά επαΐτις προσέφερεν εις τον Αντώνιον τάς προμηθείας της και τον ήναγκαζε να τάς τιμήση. Ότε δέ τό πενιχρόν αυτό γεύμα έτελείωσεν, έλαβε μετά προσοχής τον τετραυματισμένον βραχιόνα του νεανίου, τον έγύμνωσε και προσέκολλησεν επ' αυτού έν χόρτον θεραπευτικόν, του όποιου έγνώριζε την δύναμιν.

— Ταλαιπώρε μικρέ μου, έλεγεν επιδένουσα τον βραχιόνα, πώς μου έπαθες αυτό τό κακόν ;

— Κερδίζων τον άρτον μου, άπήντησεν ο Αντώνιος, ώσει ο Θεός να μήν ήθελε να ήμπορούν όλοι να τον κερδίζουν με τον ιδρώτα του προσώπου των. Γνωρίζεις, καλή γραΐα, ότι ειργάσθην επί πολύ έκφορτόνων τά άφικνούμενα πλοία εις τό Φουτέργον. Και είχα κατορθώση να οικονομήσω ολίγα χρήματα δια των όποιών ήγόρασα ένα καινούργη έπενδύτην δια να

δυνηθώ τοιουτοτρόπως να γείνω εύπρόσωπος και να συγκταλεχθώ μεταξύ των γονδολιέρων. Πράγματι δέ προσελήθην εις μίαν γόνδολαν, άλλ' ο άρχιλεμβούχος, ζηλότυπος δια τά φιλοδωρήματα, άτινα μοι έδίδον οι επιβάται, με άπέδιωσε μετ' ολίγον. Ηναγκάσθην επομένως να γείνω εκ νέου άχθοφόρος! άλλά τούτο έξήγειρε την όργην των γονδολιέρων, ισχυριζόμενων ότι ούτω προσέβαλλον και την τιμήν του σώματός των, ούτινος άπετέλεσα μέρος. Προχθές λοιπόν μου έπετέθησαν αίφνιδίως, και άλλοι μεν με έλιθοβόλου, άλλοι δέ με έκτύπων με τάς κώπας των, ο δέ χειρότερος όλων μου κατέρρεεν εκ των όπισθεν έν κύπημα, όπερ θα μου έσχίζεν άναμφιβόλως την κεφαλήν, άν δέν προσέλαμβανα να τό έμποδίσω δια του άριστέρου μου βραχιόνος. Ίδου ή ιστορία του δυστυχιάτός μου. Αλλά χάρις εις σε, καλή μου γραΐα, θα τό λησμονήσω βεβαίως γρήγορα, διότι αισθάνομαι ήδη την ένέργειαν του βλασάμου, τό όποιον μου έβχλες. Και όταν θεραπευθώ, ή κόπη δέν θα βραύνη βεβαίως την χειρά μου και θα εκδικηθώ όπως πρέπει!

— Νάι, ναί, επάνέλαθεν ή γραΐα, θα εκδικηθής, άλλ' όχι όπως έννοείς σύ. Θα λάβης πάλιν εις χειράς τάς κώπας, άλλά δια τελευταίαν φοράν. ώρατίε μου γονδολιέρα. Διότι τό μέλλον σου είνε πολύ ωραιότερον και τό άναγκινώσκω, τό διακρίνω, λαμπρόν ως ο αναλούμενος χρυσός, έν τη άνταυγεία του δύντος ήλίου!

Επεται συνέχεια.

M. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αί έν παρενθέσει τιμαί σημειούνται χάριν των έν ταίς επαρχίαις και τω έξωτερικώ επιθυμούντων να άποκτήσωσιν αυτά, έλεύθερα ταχ. τελών]

Ευλιέ Μαριέ : Οί Μελλόντομοι της Σπιτςβέργγης, μυθιστορία συμπληθεσα υπό της Γαλλικής Ακαδημίας . . . Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccari : Οί Τυχοδιώκται των Παρισίων, Μυθιστορία . . . Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ξένου : Ο Διάβολος έν Τουρκία, ήτοι Σκηνάι έν Κωνσταντινουπόλει. Εκδόσεις δευτέρα, άδεία του συγγραφέως, έν ή προσετέθη έν τέλει και τό δράμα Η Καταστροφή των Γεντιστάρων, Τόμοι 2 . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου : Η Έρωτις της Έλληνικής Επανάστασεως, μυθιστορία εις δύο τόμους όγκώδεις. . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη : Αιτηγήματα, κομψός τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . Δραχ. 1. [1,20]

Αιμιλίου Ζολά : Τά Άπόκρυφα της Μασσαλίας . . . Δραχ. 3. [3,30]

Γεωργίας Σάρδης : Λέων Λέωνης, μεταφρασίς I. Ίσιδ. Σκυλλίση . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Αιμιλίου Ρισβούργου : Τά Δύο Λίβνα. Δρ.1,60 [2 Κομήσης Λας : Η Ώραία Παρισινή λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Α. Ξεροπούλου : Τό Τριακοσίοδραχμον Έπαθλον . . . λεπ. 50. [60]

Πάυλου Μαρτεράζα : Υγιεινή, μεταφρασίς Ν. Αξελού, Ιατρού. . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) : Σύγγραμμα Μαγειρικής. . . Δραχ. 4. [4,30]

Αημοσθέου Ν. Βρατσάνου : Τρείς μήνες παρά τη Δουκίση της Πλακεντίας, φυλλάδιον Α' . . . λεπ. 40. [45]